

Monique, vandaag wordt je 35 jaar

Een paar dagen voor de 18de juni, de dag waarop jij voor ons 35 jaar zou worden, kwam via onze coördinator van VOOK een kaartje voor je moeder en mij binnen, van Liesbeth en Piet, die hun zoon Erik verloren in de zee, aan de oostkust van Afrika, toen hij daar vrijwilligerswerk deed en even tijdens een dagje vrij met een boot met een zestigtal mensen is uitgevaren. En van Erik en al die anderen is nooit meer iets teruggevonden.

Jouw boek 'Monique' lezen wij nog iedere keer van de eerste tot de laatste bladzijde; bij Liesbeth en Piet blijft het boek 'Erik' altijd nog open liggen...

Wij lazen de tekst en het kippenvel stond een centimeter dik op onze armen. Ik wil het graag aan de site met berichtjes aan jou, teksten over jou, teksten voor jou toevoegen. Eigenlijk zijn er geen woorden voor het beschrijven van ons gemis, al zegt deze tekst wel heel erg veel hierover.

Als je nog éénmaal in ons midden stond zou ik niet zeggen, hoezeer we je missen en liet ik je beslist ook in het ongewisse van het verdriet, dat ons geluk verslond.

Als je nog éénmaal in ons midden stond zou ik genieten van je vriendelijke woorden, van alles, wat we lang niet hoorden en van de liefde, die ons met elkaar verbond.

Als je nog éénmaal in ons midden stond zou ik echt alles voor jouw leven willen ruilen om weer te lachen na het vele huilen, want elke dag en nacht schrijnt nu die open wond.

Als je nog éénmaal in ons midden stond, O, als dat hier toch nog eens kon gebeuren! wat zou die ene keer ons leven weer doen kleuren, als je nog éénmaal in ons midden stond...

Ja, Monique, als je nog maar eens een keer in ons midden stond...